Trădarea patriarhului

Dumnezeu-Cuvântul lui Dumnezeu-Tatăl există în chip tainic în fiecare din poruncile Sale. Iar Dumnezeu-Tatăl întreg este după fire nedespărţit în întreg Cuvântul Său. Deci cel care primeşte porunca dumnezeiască şi o lucrează, primeşte pe Cuvântul lui Dumnezeu Care se află în ea. Şi primindu-L prin porunci, printr-însul îl primeşte şi pe Tatăl Care se află după fire în Acesta; asemenea şi pe Duhul Care e şi El după fire Într-însul. Căci [El însuşi zice]: *Amin zic vouă: Cel care primeşte pe cel pe care-l voi trimite Eu, pe Mine mă primeşte; iar cine Mă primeşte pe Mine primeşte pe Cel ce M-a trimis pe Mine.* Deci cel care a primit şi a săvârşit porunca, a primit în chip tainic Sfânta Treime (Sfântul Maxim Mărturisitorul).

Practica tradiției bisericești în lupta cu ereziile și schismaticii care amenință unitatea Bisericii, nu este niciodată doar un simplu protest, ci este o luptă permanentă canonică cu teoriile viclene și acțiunile schismatice (anti-canonice), luând atitudine și aducând la cunoștința Întâistătătorilor și episcopilor acelor Biserici care îi susțin și acționează în consecință.

Bineînțeles, astăzi, după un secol întreg de propagandă ecumenistă, care a început cu infama enciclică patriarhală a Patriarhiei Constantinopolului din 1920 *„Către Bisericile lui Hristos de pretutindeni*" (unde comunitățile eretice sunt numite pentru prima dată „Biserica lui Hristos "!), care este considerat hrisovul definitoriu pentru ecumenism, s-a ajuns la punctul în care s-a impus abolirea termenilor„ erezie "și„ eretici " din lexicul bisericesc-sinodal, considerând că toate denominaţiunile creștine sunt „biserici" și anulând dela bun început orice idee sau opoziție la deciziile așa zisului sinod de la Kolymbari.

Se constată că această panerezie (nedeclarată, în ciuda evidenței ei), ecumenismul, este permisă (dacă nu este chiar protejată) de majoritatea Bisericilor Ortodoxe Locale. Mai mult, în mai multe cazuri, propovăduitorii și susținătorii acestei panerezii sunt ei înșiși Întâistătătorii Bisericilor Ortodoxe Locale. Să fi uitat oare cu toții, cuvintele dumnezeescului Pavel:

„Deci, dar, fraţilor, staţi neclintiţi şi ţineţi predaniile pe care le-aţi învăţat, fie prin

cuvânt, fie prin epistola noastră” (2 Tesaloniceni 2, 15)?

Cel mai semnificativ dintre aceste cazuri, cel mai grav și periculos precedent este exemplul pseudopatriarhului Bartolomeu al Constantinopolului, care nu este doar un purtător al panereziei moderne, ci chiar propovăduitorul ei, principalul patron și dirijor. Aceasta nu este o evaluare subiectivă, nici o opinie personală, ci o convingere care este dovedită și confirmată necondiționat pe baza acțiunilor, declarațiilor și textelor oficiale și publice ale acestui pseudopatriarh – primatul cândva, al gloriosului și ortodoxului Scaun al Constantinopolului.

Exemplul său nefast a fost urmat de Întâistătătorul Bisericii Greciei, Ieronim și de cel al Alexandriei, Teodor.

Nu pot să nu-mi exprim amărăciunea (ca să nu zic dezgustul) față de „asurzitoarea tăcere”, lașă și fatalmente complice, a ierarhilor BOR fața de acțiunile și deciziile mincinosului ocupant vremelnic al Scaunului Contantinopolului, față de ignorarea deliberată a tuturor cererilor adresate Sinodului BOR de către dl. teolog Mihai Silviu Chirilă, și de alți creștini ortodocși îngrădiți de erezia propagată constant de ierarhii BOR și asumată de slujitorii altarelor ortodoxe din întreg teritoriul canonic al BOR.

Pseudopatriarhul Bartolomeu a reușit să rămână de neatins multă vreme , evitând confruntările și acuzațiile canonice, având un masiv aparat de propagandă și imagine, și un puternic scut oferit de cei care i-au plătit trădarea Bisericii lui Hristos. Este nesimțitor și rece la suferințele provocate credincioșilor ortodocși (păstori și turme) prin acțiunile sale clar anti-ortodoxe și anti-canonice generate de un cuget pur eretic.

El este (conform propriei afirmații) un continuator fidel al liniei predecesorului său – masonul, mincinos patriarh Athenagoras, care s-a dedicat sincretismului panreligios și a „ridicat” anatema din 1054, iar în 1967 a făcut o vizită în Romania, primit fiind de patriarhul Justinian. Devine tot mai clar și mai evident că Patriarhul Bartolomeu se străduiește pentru proclamarea și numirea sa reală ca un al doilea papă (estic) și pentru transformarea Patriarhiei Constantinopolului într-un super-Patriarhat recunoscut pe plan internațional politic, care să devină noul Vatican de Est.

Recent, acest lider deschis și apărător al pan-ereziei, ecumenismul, care luptă cu Biserica, după experiența nefastă de a încerca să subjuge ortodoxia mondială prin

tristul și mincinosul „Sfânt și Mare Sinod” organizat de el și convocat acum doi ani în Creta, a ales o „nouă cale” pentru răspândirea și întărirea puterii sale.

Bartolomeu urmează acum metoda cunoscută de „împărțire și cucerire” (chiar prin provocarea unei schisme în corpul Bisericii), astfel încât pe termen lung subminează puterea și influența celor care au îndrăznit să împiedice realizarea marelui său vis, convocarea primului Sinod ecumenic (ecumenist), al cărui scop a fost să legitimeze sinodal pan-erezia ecumenismului la nivel pan-ortodox.

Pseudopatriarhul Bartolomeu, cunoscut pentru caracterul său răzbunător (după cum Biserica Greacă a învățat din experiența sa amară), și-a dus la îndeplinire planul pentru o schismă indirectă în turmă și împarțirea eclesiastică (jurisdicțională) a „adversarilor” Bisericii sale – cei care se opun ambițiilor sale de a deveni un super-patriarh și de a face din Patriarhia Constantinopolului „Vaticanul” de Est. Acești oponenți, pe lângă Patriarhia Moscovei, sunt vechile patriarhii antiohiene și sârbe.

Poziționându-se ca un păstrător credincios și apărător scrupulos al drepturilor istorice ale Patriarhiei Constantinopolului, ignoră complet drepturile fraților săi ortodocși, punându-se sub stindardul apărătorului autonomiei și al luptătorului neobosit pentru independența administrației și structurilor Bisericilor Locale.

El este pregătit, prin restabilirea miraculoasă a schismaticilor, pentru recunoașterea lor necondiționată, pentru semănarea controverselor și schismelor bisericești, încălcând clar eclesiologia ortodoxă pentru a ajunge în final, cât de curând, la unirea cu uniații și apoi cu papistașii.

Având în vedere „tomosul autocefaliei” acordat recent la formarea schismaticei noi „biserici” din Ucraina (cu eludarea singurei Biserici Canonice Ortodoxe care există, sub conducerea Mitropolitului Onufrie, împotriva voinței Patriarhiei Moscovei, care are autoritate canonică acolo), se confirmă teza conform căreia Patriarhul Bartolomeu a devenit un trădător al Ortodoxiei, nedemn de cinstea pe care o are, o adevărată amenințare pentru Orientul Ortodox.

Nu trebuie să uităm că această amenințare continuă să corodeze Ortodoxia și să submineze unitatea Bisericii Ortodoxe și, în cele din urmă, servește recunoașterii pseudo-sinodului din Creta, care este finalizarea unui dialog teologic fără rod cu papistașii și restaurarea comuniunii depline cu cei care au luptat din vechime împotriva credinței noastre ortodoxe (romano-catolicii și

uniații) !

Se adeveresc permanent cuvintele Sfântului Simeon Noul Teolog: *„Acum însă suntem atât de stăpâniți de patimi și am ajuns într-o asemenea întunecare și neștiință, încât nu mai simțim nici măcar lucrurile în care ne aflăm și nu mai cunoaștem nici măcar că făptuim cele rele*”. Prin păcatul îngrozitor al schismei, cădem din comuniunea și unitatea cu Dumnezeu.

Acest lucru ne doresc, nouă, dreptcredincioșilor ortodocși, mai marii BOR?

Această amenințare, care se îndreaptă direct către credința ortodoxă și unitatea Bisericii Ortodoxe Răsăritene, ar trebui să fie îndepărtată canonic cât mai repede de ierarhii ortodocși din întreaga lume, de către cei care păstrează dreapta credință, considerându-se pe sine Păstori ai Bisericii, care au promis să respecte Sfintele Canoane, Predaniile și Sfânta Biserică Ortodoxă a lui Hristos.

18.11. 2019

Sursa de inspiratie :Demetrios Anagnostou. Greek Theologian: Patriarch Bartholomew is a Threat for the Orthodox East!